

Kaj pa naj ima *logika* opraviti z aksijomom: del dela je del (*pars partis est pars*), mi je neznano. Ta aksijom je vendar količinsko-teoretičnega značaja, torej za logiko daleko prespecijalnega značaja; če je ta aksijom „logičen“, tedaj imamo še celo vrsto drugih logičnih aksijomov, n. pr. celota je večja kot del itd.

Radi omejenega prostora ne morem še orisati tudi brezdvomno dobrih strani Markičevega spisa; upam, da mi tega g. prof. Markič ne bo zameril, saj vodi znanost naprej le medsebojna stalna kritika, ne pa brezplodna hvala.

Sibe Miličič: Knjiga radosti. Beograd. Geca Kon. 1920. Cena 3-5 din.

Naslov tej pesniški knjigi bi se tudi lahko glasil: Simfonija radosti, kajti vse so ena sama ditirambična pesem, v kateri se od vsezavzetja prekipevala pesnikova duša porazdeli v vsemirju v vseh stvareh. Iz njegovih verzov ne govori več njegov jaz, v njih kriči vesoljstvo v opoju najdivnejših sozvočij. — Ta knjiga — kot sploh moderna poezija — se ne da premeriti in oceniti po zastarelih načelih estetike, ampak se samo lahko ugotovi, ali je delo čitatelja pretreslo, da je doživel v sebi demoničnost carstva četrte dimenzije. In v tej knjigi so mesta, ki delujejo s tako silo.

Predvsem me je presenetilo povdarjanje *začudenja* kot onega prvobitnega, najbistvenejšega elementa, ki usposobi zemljana za skrivnostna romanja po vesoljstvu. *Zučudenje* je izvor filozofiranja in prvi pogoj uspešnega doživljanja vsemirskih tajnosti. Po tej poti so šli vsi veliki iskavci vseh dob in vseh narodov, ne ozirajoč se na priučene nazore, kajti zavedali so se, da je ključ v zaklenjeno kamrico narave le v njih samih in da je človek šele v *začudenju* dovzeten za besedo božjo, ki diha iz vseh stvari.

Horacijev „*nil admirari*“ pa je kakor nalašč geslo in tolažba mirnih zadovoljencev, ljubečih zlato srednjo pot ubogega životarjenja.

Zanimivo je tudi dejstvo, da v vsej zbirki ne najdeš niti ene običajne erotične pesmi, dasiravno je vsa pesnitev prepojena z najviharnejšo erotiko, seveda poneizmerjeno v brezkrainost, razprožajočo se vsepovsod, vežočo vse stvari s pesnikovo dušo. In zato so te pesmi res pesmi, navzlic navidezni objektivni „*začudenosti*“.

Kar se tiče oblike, bi imel marsikaj pripomniti; ne le površnost in neizpiljenost jezika ponekod (kar se pri srbohrvatskih lirikih često opaža), temveč tudi prozajičnost celih verzov in odstavkov ti moti uho.

Simfonija teče v nekem enotnem ritmu, ki te sprva in na splošno opoji, če pa motiš posamezna mesta pozorneje, se ti zazdi vse: manieriranost, ponavljanje samega sebe. — Tudi predgovor v prozi je nepotreben in je navzlic navidezni globini precej plitek in površen. (Kaj naj pomeni, da je radost *moralna*, a veselje *nemorolno*?!). Navzlic vsem tem nepopolnostim je zbirka zanimiva in bi bilo vredno zasledovati nadaljnji pesnikov razvoj. Miran Jarc.

Laza K. Lazarević: Izabrane pripovetke. Drugo izdanje. V Zagrebu 1919. 197 strani.

Laza K. Lazarević je starejši srbski pisatelj. O njegovem življenju vem to-le: Rojen je bil 1. majnika 1851. v Valjevu. Po končanih pravnih naukih v Beogradu se je šel učiti v Berlin še zdravilstva. Ko se je vrnil v Srbijo, je zaslodel kot dober zdravnik. Silna praksa in drugo naporno delo sta mu izpod-